

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 2/12
v Luxemburgu 24. januára 2012

Rozsudok vo veci C-282/10
Maribel Dominguez/Centre informatique du Centre Ouest Atlantique,
Préfet de région Centre

Smernica o organizácii pracovného času bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej právo na platenú ročnú dovolenku podlieha podmienke skutočného výkonu práce v minimálnej dĺžke desať dní

Na toto právo nemôže mať vplyv prípad, keď pracovník čerpá riadne odôvodnenú nemocenskú dovolenku, a to bez ohľadu na to, či v dôsledku choroby alebo úrazu na pracovisku alebo mimo neho

Smernica o organizácii pracovného času¹ stanovuje členským štátom povinnosť, aby prijali nevyhnutné opatrenia zabezpečujúce, že každý pracovník bude mať nárok na platenú ročnú dovolenku v trvaní najmenej štyroch týždňov v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi (článok 7).

M. Dominguez utrpela v novembri 2005 úraz počas cesty zo svojho bydliska na pracovisko. V dôsledku tohto úrazu bola od 3. novembra 2005 do 7. januára 2007 práceneschopná. Obrátila sa na francúzsky súd, aby jej bol priznaný nárok na 22,5 dňa dovolenky za toto obdobie, ktorý jej odmietol priznať jej zamestnávateľ, Centre informatique du Centre Ouest Atlantique („CICOA“), a subsidiárne, aby jej bola vyplatená kompenzačná náhrada približne vo výške 1 970 eur. M. Dominguez totiž tvrdí, že úraz na ceste do zamestnania je pracovným úrazom, na ktorý sa uplatní rovnaká právna úprava ako v prípade pracovného úrazu. Domnieva sa, že pri výpočte jej platenej dovolenky by sa obdobie prerušenia jej pracovnej zmluvy v dôsledku úrazu na ceste do zamestnania malo posudzovať rovnako ako skutočný výkon práce. Keďže M. Dominguez vo veci nemala úspech, podala kasačný opravný prostriedok.

Cour de cassation (Francúzsko) sa Súdneho dvora pýta na zlučiteľnosť francúzskej právnej úpravy, podľa ktorej vznik práva na platenú ročnú dovolenku na jednej strane podlieha podmienke, aby zamestnanec vykonával prácu v minimálnej dĺžke desať dní (alebo jeden mesiac pred februárom 2008) počas referenčného obdobia (v zásade jeden rok) u toho istého zamestnávateľa. Na druhej strane francúzska právna úprava považuje za obdobia skutočného výkonu práce obdobia prerušenia výkonu pracovnej zmluvy, najmä z dôvodu pracovného úrazu, pričom úraz na ceste do zamestnania neuvádza.

Po prvé Súdny dvor vo svojom rozsudku z tohto dňa odpovedá, že smernica sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnemu ustanoveniu, podľa ktorého právo na platenú ročnú dovolenku podlieha podmienke skutočného výkonu práce v minimálnej dĺžke desať dní (alebo jeden mesiac) počas referenčného obdobia.

Súdny dvor pripomína, že právo na platenú ročnú dovolenku treba považovať za mimoriadne dôležitú zásadu sociálneho práva Únie, od ktorej sa nemožno odchyliť a ktorú vnútroštátne orgány môžu uplatňovať len v hraniciach výslovne vytýčených smernicou. Členské štáty síce môžu stanoviť podmienky výkonu a uplatnenia práva na platenú ročnú dovolenku, avšak nemôžu zaviesť nijakú podmienku týkajúcu sa vzniku tohto práva a vylúčiť samotný vznik práva, ktoré je výslovne priznané všetkým pracovníkom.

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (Ú. v. EÚ L 299, s. 9; Mim. vyd. 05/004, s. 381).

Navyše Súdny dvor potvrdzuje, že smernica nerozlišuje medzi pracovníkmi, ktorí počas referenčného obdobia nie sú prítomní v práci z dôvodu nemocenskej dovolenky, a pracovníkmi, ktorí počas daného obdobia skutočne pracovali.² Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ ide o pracovníkov, ktorí oprávnené čerpajú nemocenskú dovolenku, právo na platenú ročnú dovolenku priznané smernicou všetkým pracovníkom teda nemôže podliehať podmienke stanovenej členským štátom, ktorá sa týka povinnosti skutočného výkonu práce počas referenčného obdobia.

Po druhé Súdny dvor spresňuje, že vnútroštátne súdy, ktoré uplatňujú vnútroštátne právo, sú povinné vykladať toto právo čo najväčšmi s ohľadom na znenie a účel smernice. S cieľom zaručiť úplnú účinnosť smernice vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či môže dospieť k výkladu vnútroštátneho práva, ktorý umožňuje zahrnúť neprítomnosť pracovníka na pracovisku z dôvodu úrazu na ceste do práce pod neprítomnosť v dôsledku pracovného úrazu. Súdny dvor v tejto súvislosti zdôrazňuje, že podľa smernice každý pracovník, či už počas referenčného obdobia čerpá nemocenskú dovolenku v dôsledku úrazu na pracovisku alebo mimo neho, alebo v dôsledku choroby bez ohľadu na jej povahu alebo pôvod, nesmie byť zbavený práva na platenú ročnú dovolenku.

V prípade, že by však taký výklad vnútroštátnej právnej úpravy, ktorý je zlučiteľný so smernicou, nebol možný, vnútroštátnemu súdu prináleží preskúmať, či sa pracovníčka, akou je M. Dominguez, môže priamo odvolávať na smernicu. Súdny dvor v tejto súvislosti najskôr konštatuje, že ustanovenia smernice sa zdajú obsahovo bezpodmienečné a dostatočne presné na to, aby sa jednotlivci na ne mohli odvolávať pred vnútroštátnymi súdmi voči členskému štátu. Keďže osoby podliehajúce súdnej právomoci sa smernice nemôžu dovolávať priamo voči jednotlivcom, vnútroštátnemu súdu ďalej prináleží overiť, či je možné dovolávať sa smernice voči CICOA v závislosti od postavenia, v akom koná (súkromnoprávna alebo verejnoprávna inštitúcia). V prípade, že je možné dovolávať sa smernice voči CICOA, má vnútroštátny súd povinnosť neuplatniť akékoľvek odporujúce vnútroštátne ustanovenie.

V opačnom prípade by M. Dominguez mohla podať proti členskému štátu žalobu o určenie zodpovednosti, aby jej prípadne bola priznaná náhrada škody, ktorú utrpela z dôvodu porušenia jej práva na platenú ročnú dovolenku, ktoré vyplýva zo smernice.³

Po tretie sa Súdny dvor domnieva, že smernica umožňuje členským štátom stanoviť rozdielnu dĺžku platenej ročnej dovolenky v závislosti od príčiny choroby pod podmienkou, že táto dĺžka prekračuje minimálnu dĺžku štyroch týždňov, ktorú zaručuje táto smernica, alebo sa jej rovná.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Fotografie z vyhlásenia rozsudku sú k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106

---

² Rozsudok Súdneho dvora z 20. januára 2009, Schultz-Hoff a i., [C-350/06](#) a [C-520/06](#); pozri tiež [TK č. 4/09](#).

³ Rozsudok Súdneho dvora z 19. novembra 1991, Francovich a i., [C-6/90](#) a [C-9/90](#).